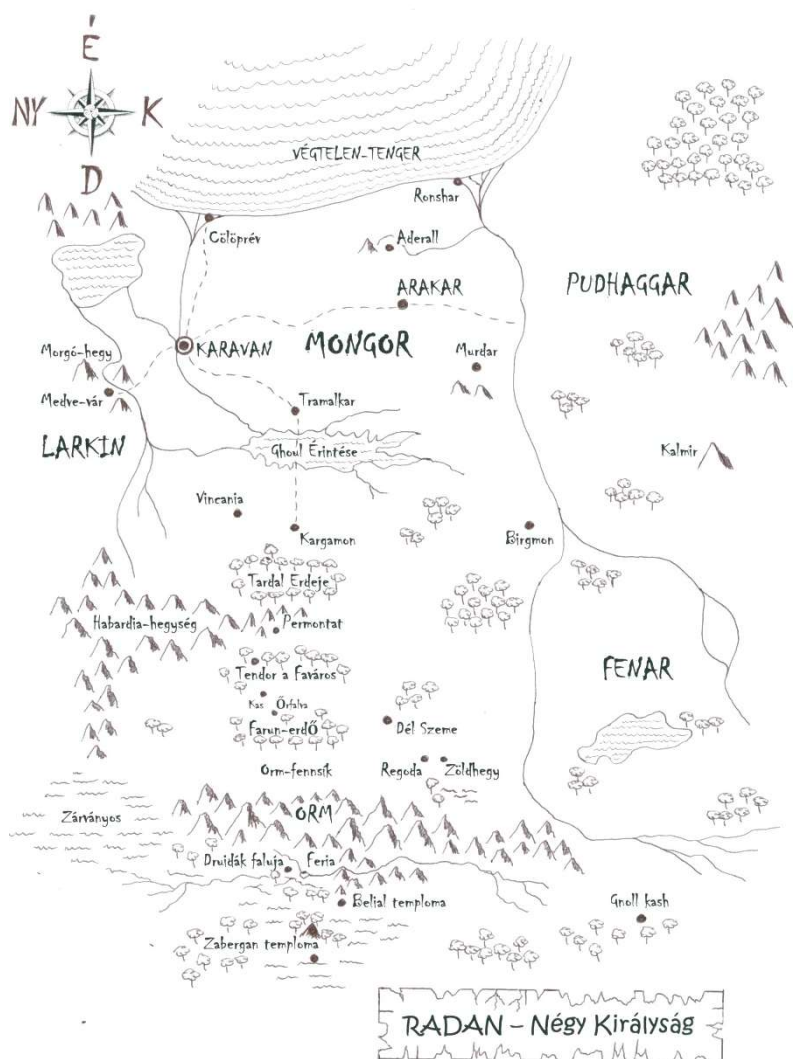

*Feleségemnek, Édesanyámnak,
valamint két barátomnak: Janinak és George-nak,
akiknek a segítsége nélkül szegényebb lett volna a
regény.*

„Gyerekkoromban rettegtem a szörnyektől.
Most már tudom, hogy a legfélelmetesebb
szörnyeteg bennem rejtőzik.”

Terak Hazbar főpap, az Arató Halál Negyedik Hordozója

I.

BELIAL TEMPLOMA

Út a templomig

CÉLTALANUL BOLYONGÓ ELKÁRHOZOTT lelkekre hasonlítottak a rothadó tőzeg mélyedéseiből feltörő gázfelhők. A korhadó fák iszapból kitüremkedő göcsörtös gyökerei közt megrekedt a hőség. Az egyik mélyedés lakója, egy vaskos pióca, néhányszor összekunkorodott, majd kiegyenesedett, mígnem a nap sugarai teljesen kiszárították puha testét. Mellette újabb és újabb mélyedések tátongtak – ember hagyta lábnyomok. Az üregek nagyságából ítélve egy közepes termetű és egy ogre méretű férfitől származtak. Az alacsonyabb haladhatott elől. A levágott sás és a szétszabdalt fák jelezték, hogy valószínűleg egy óriási kaszával tette szabaddá az utat.

A nyomok egy ingoványos területet megkerülve, széles tisztásra vezettek, ahol a fücsomók között egy hosszú szárú, lándzsára emlékeztető, fekete szirmú virág árválkodott. Parányi spórák kergetőztek felette a szélben. Lélegzetelállítóan gyönyörű növény volt, illő ajándék lett volna a legnagyobb uralkodóknak is, ha nem tartozott volna a mocsár legvérszomjasabb ragadozói közé. A föld alatt megbújó, elefánt méretű gyomrában tucatnyi prédát emésztett e pillanatban is. A vándorok azonban nem voltak az áldozatai között. A húsevő növény megcsonkított *csápjai* dühödten tekergőztek a laza talajban. A levágott folyondárok mentén a nyomok a tisztás végéig vezettek,

majd belevesztek a sűrű csaltitba, hogy aztán nem sokkal később ismét feltűnjenek a bokrok között.

Félnap i járófölddel odébb több helyen felhányták a talajt, a nyomok szétszórttá váltak, néhol különböző testrészek lenyomatát lehetett látni a sárban. Nehéz lett volna megmondani, hogy mitől származnak, ha nem feküdt volna a közelben öt halott ork a földön. Brutális izomkolosszusok voltak, legalább hét láb magasak, leszámítva egyiküket, aki nemrég egy fejjel alacsonyabb lett társainál. Az összevagdalt szőrös testeken és az összegabalyodott mászókötéltre emlékeztető beleken már meg is jelentek az első döglegyek. Hamarosan a vaddisznószerű agyarakkal ékes koponyákon kívül csak néhány lerágott csont és egy törött edény árulkodik majd a két vándorral való végzetes találkozásukról.

A lábnyomok még hosszan kacskaringóztak a vad vidéken, míg nem véget értek egy pár fekete bőrsaruban és egy ormótlan csizmában. A saru gazdája Arawn, a Fekete Egy halálpapja volt. Egy kidőlt fa korhadt törzsén üldögélt, és olyan dologgal foglalatostkodott, ami társából mély undort váltott ki.

– Muszáj ezt csinálnod, Raul? – szólította meg kísézője a pappá avatása előtti nevén.

Arawn felnézett a hatalmas méretű templomszolgára, aki jó öt évvel idősebb volt nála, betöltötte már a harmincadik életévét is, gyermeki tekintete miatt azonban több évet letagadhatott volna a korából. Szelíd, kerek arca pont az ellentéte volt a halálpapénak, kinek kemény vonásai határozottságot és szigorúságot tükröztek. Arawn pillantása társa széles vállára esett, melyen mély vágás húzódott. Az orkok nem adták olcsón az életüket.

– Gyógyító kenőcs nélkül még sokáig nem tudnád rendesen használni a karodat. Nem is beszélve arról, hogy elfertőződhet a seb. Te sem örülnél, Zaub, ha egy-két nap múlva fehér lárvák hemzsegnének a bőröd alatt. Mikor az orkokat gyepáltuk, ripityára tört az edényem. Kell egy új, amiben kikeverhetem a gyógykenőcsödet – mondta, miközben megforgatta kezében a levágott orkfejet, majd egy fűrészszel nekiállt, hogy leválassza a koponya felső részét.

Zaub rosszalóan nézett rá.

Arawn néhány perc alatt végzett a koponya kettéfűrészelésével.

– Már csak le kell róla kaparni a bőrt, és kész is az edény – mondta elégedetten.

HAMAROSAN BEESTELEDETT, HALOTTI csend ült a tájra. A fák között néhol felvillant egy világító szempár, elsuhant egy sötét árny.

Arawn és Zaub csendben feküdtek a földön egymás közelségéből merítve bátorságot. Gyerekkoruk óta ismerték egymást, s mindketten a másiknak köszönhatték, hogy még életben voltak.

Zaub csak egy egyszerű templomszolga volt, lelkét nem járta át isteni erő, mint Arawnét, de kétségtelen, hogy ezt a hiányosságát igencsak pótolták az egész testét borító hegyióriások is megszégyenítő izomkötegek.

– De szép az ég! – jegyezte meg Zaub. Nem volt erőssége a beszéd, szívesebben bambult csak úgy maga elé, gyakorta elmélázott hosszan a semmibe révedve, most azonban talán az éjszaka árnyai vagy a baljós csend miatt kikiváncoztak belőle a szavak. – Mi lehet az a sok ragyogó pont a fejünk felett? – kérdezte az égboltra meredve. –

Egyszer szívesen megnézném őket közelebbről... vagy inkább mégse. Azt hallottam, hogy azok a valamik ott fent angyalok és démonok szemei. Fentről figyelnek bennünket.

Arawn a társa felé fordult.

– Az Istenek alkotásai, kétség sem férhet hozzá, de hogy halhatatlanok szemei lennének, azt kétlem.

Zaub megvakarta a fejét.

– Akkor mit keresnek ott fent?

– Utat mutatnak az éjjeli utazóknak. Majd ha sok éjszakát töltünk a szabadban, megtanítalak, hogyan tájékozódhatsz a segítségükkel, mintha csak egy térképet forgatnál, de most késő van, ideje nyugovóra térnünk. Azért csináltam a mágikus őrszemet, hogy mindketten kipihenhessük magunkat.

Kettejük között egy alig észrevehető füstkígyó tekergőzött.

A jelenés nem nyújtott védelmet a betolakodókkal szemben, mindössze arra volt képes, hogy riassza a halálpapot, ha veszély leselkedik rájuk, legyen az egy skorpió méretű lény vagy akár egy sárkány.

Arawnnek azonban megvoltak az eszközei, hogy megvédje magát. Mindkét fegyvere karnyi távolságra hevert mellette: egy kaszában végződő fekete kard, másnéven kaszab és egy méretes harci kasza.

Zaub lehajtotta fejét egy mohával benőtt körre, s továbbra is a fénypontokat kémlelte az égen. Nem telt el sok idő, mire újra megszólalt.

– Vajon Uliaros atya lát bennünket?

Arawn felhorkant, és lecsapott egy szúnyogot, ami a nyakára szállt.

Uliaros atyát, néhai mesterét, akit az összes paptársak közül a legjobban tisztelt, Belial prior templomában érte utol a vég. A hivatalos jelentés szerint beteg volt, és tüdőgyulladás végzett vele. Arawn azért vágott neki az útnak, hogy kiderítse, mi történt vele. Uliaros atya, akárcsak ő, inspektor volt. Városról városra, templomról templomra járt, hogy képviselje egyházuk érdekeit, tartsa a kapcsolatot a távoli közösségekkel, s nem utolsósorban, hogy ellenőrizze a paptársak munkáját.

– Ő már a Fekete Egy részévé vált – mondta Zaubnak. – Nem hinném, hogy az egyes halandók csetlő-botló ügyei foglalkoztatják.

Minden-
esetre viselkedjünk úgy, hogy cselekedeteinkkel ne hozzunk szégyent se rá, se más elhunyt testvérünkre.

– Ugye nagyon kedvelted az öreget?

Arawn ökölbe szorított keze kibukkant takarója alól.

– Rá fogok jönni, hogy ártó kór, vagy ártó szándék áll-e amögött, hogy nem lehet többé közöttünk!

Zaub felemelte fejét kőpárnájáról.

– Mit akarsz ezzel mondani?

Arawn egy pillanatig hezitált, hogy megossza-e társával utazásuk igazi célját, vagy hagyja abban a hiszemben, hogy csak tiszteletüket teszik Uliaros atya sírjánál és már fordulnak is vissza. Bármennyire is együgyűnek tartotta Zaubot, tudta, hogy teljes mértékben megbízhat benne, és abban is biztos volt, hogy harapófogóval se húzná ki belőle senki a rábízott titkokat.

– Ki fogom deríteni, mi okozta mesterem halálát. Lehet, hogy Belial prior templomában olyasmire derített fényt, ami az életébe került.

– Mármint hogy megölték? – kérdezte a templomszolga bizonytalanul. – A saját Istenünk templomában? Ki mert volna ilyet tenni? És miért?

– Nagyon jó kérdés, Zaub, de sajnos nem tudom. Mindazonáltal a templomunk vezetője mondott valamit, amit most elárulok neked, de senkinek sem adhatod tovább. Zabergan prior szerint elképzelhető, hogy Belial prior templomában valaki vagy valakik emberáldozatokat mutatnak be. A pátriárka kihirdette, hogy a mi Urunk nem leli örömét az efféle szertartásokban, és betiltatta azokat. Semmilyen bizonyítékunk nincsen arra vonatkozóan, hogy valóban ilyen tiltott rituálék történnének Belial prior templomában, de utána fogunk járni az igazságnak. Azonban megmondom őszintén, ha rá is jönnénk, hogy emberáldozó papok bujkálnak közösségünkben, akkor sem értem, mi közük lehetne Uliaros testvér halálához. Még ha mesterem le is leplezte volna őket, emiatt csak nem ölték volna meg. Az emberáldozás apró bűn egy inspektor meggyilkolásához képest. Nem látom az összefüggéseket és erős a gyanúm, hogy nincsenek is, s tényleg tüdőgyulladás okozta szegény mesterem halálát. Most viszont már próbálj meg aludni! A Fekete Egy legyen veled, s őrizze álmodat, Zaub!

– Hasonlókat kívánok neked is, Raul Drakbar! – motyogta a templomszolga. Valószínűleg felzaklathatták a hallottak, mert még sokáig meredt az égboltra, mire végre elnyomta az álom.

A TISZTÁS SZÉLÉN LÁGYAN ringatóztak a harasztok a gyenge szellőben.

A rablóbandák, a vad törzsek és a mocsári szörnyek nélkül a határtalan nyugalom forrása lett volna a hely, így

azonban nemritkán örök nyughelyül szolgált az óvatlan utazóknak.

Néhány haraszt vad imbolygásba kezdett a sötétben, mígnem a takarásukból egy barack nagyságú, rovarszerű lény tört elő. Első kettő ízelt lába vaskos ásókarmokban végződött. Potrohából hegyes fullánkok nőttek ki.

Körbekémlelte a tájat, majd befúrta magát a föld alá, és Arawn felé közeledett. A füstben megbújó mágikus őrszem nem érzékelt veszélyt, így nem is riasztotta teremtményét. A túlméretezett lótetűszerű teremtmény feljött a felszínre, és fürgén felszaladt a halálpap fejére.

A mágikus őrszem továbbra is tétlenül szemlélte az eseményeket.

Arawn hanyatt feküdt, és mélyen aludt. A lény potroha az arcához dörzsölődött, csáprágói a hajában turkáltak.

Hirtelen felébredt a haját piszkáló vékony, ráncos kézre. Kinyitotta a szemét. Megpillantotta édesanyját, amint fölé magasodik. Lány hangján altatódalt dúdolt, majd azt mondta, ne haragudjon, amiért nem tudták megünnepelni a születésnapját. Megígérte, hogy apja holnap elviszi magával vándorútra az erdőbe. Édesapjának azonban másnap, s az azt követő napokon is a földesúr birtokán kellett dolgoznia, így a nagy kalandból nem lett semmi. Könnycseppektől nedves arcát törölgette, miközben anyja gyengéden átölelte vékony karjaival. Azok a csont és bőr végtagok! Azok jelentették számára az egyetlen menedéket... egészen addig, míg fel nem tűnt Golota, a hegyi óriás.

Arawnnak megremegett a feje. A rovar erősen belecsimpaszkodott a hajába.

Saját és szülei vérében, könnytől fuldokolva szaladt sötét erdőkön át, sarkában az őrjöngő óriással, s úgy tűnt, a vad hajszának nem lesz vége soha.

A percekből órák lettek, az órákból napok, majd hónapok. Raul arcán a pelyhedző pihékből erős, fekete szőrszálak sarjadtak, homlokán hosszú sorokba rendeződtek a ráncok, szeméből eltűnt az életteli csillogás, kaszáját markoló karjai vészjósló táncukat járták, s már nem lehetett tudni, hogy ki üldöz kit, az óriás őt vagy ő Golotát. Aztán ott álltak

egy-mással szemben, farkasszemet nézve, vadállati tekintettel, vonítva, egyre közelebb araszolva, a másik halálát kívánva. A fatörzseket is könnyedén kettévágni képes harci kasza a magasba lódult, s árnyéka az óriás homlokára vetült.

Arawn testvér! – szólította egy mennydörgő hang, mely nem halandótól származott. – Ne engedd, hogy a bosszú vezessen! Ne hagyd magad eltéríteni választott utadtól!

A rovar lehuppant a halálpap fejéről, s közben megkarmolta az arcát.

Arawn felriadt álmából.

– Ezer ördög és pokol! – káromkodott, és még a földön fekvé belerúgott az ocsmány teremtménybe. Az ízeltlábú egy közeli bokor mögé menekült. Csak egy ártalmatlan növényevő volt. Arawn nem is szentelt rá több figyelmet, el volt foglalva saját gondolataival. Nem szokott álmodni, s legfőképp nem a szülei és a gyilkosukról, de ha már így alakult, s volt olyan szerencséje, hogy másfél évtized után, ha nem is a valóságban, de végre találkozhatott azzal, aki apja és anyja halálát okozta, legalább álmában bosszút

szeretett volna állni rajta. Sajnos ez az apró élvezet sem adatott meg számára.

Először a rovarra volt mérges. Aztán rájött, hogy valószínűleg nem is a *kis* hatlábú miatt riadt fel. Álmában az erőteljes hang azt mondta, hogy ne a bosszú útját járja. Vajon saját belső énje szólta hozzá, vagy kívülről jött a figyelmeztetés? A túlvilágról? Uliaros atyától? Vagy magától a Fekete Egytől, a Halál Istenétől?

Vetett egy pillantást Zaubra és a mágikus őrszemre, majd visszafeküdt a földre azzal a tudattal, hogy valaki a túlvilágról figyel rá, s nem hagyja, hogy rossz útra térjen. Messzire száműzte a vágyat, hogy végezzen Golotával. Lecsillapodott, s hamar álom jött a szemére. Olyan mélyen aludt, mintha csak az otthonában, csontvázharcos templomszolgái védelmében töltötte volna az éjszakát. Túlságosan is mély volt az álma...

KI SEM NYITOTTA A SZEMÉT, már érezte, hogy valami nincs rendben. Kaszabbal a kezében talpra ugrott, és a környezetét fürkészte.

A nap már magasan járt az égen, a mágikus őrszem régen elenyészett. Zaubot nem látta sehol, pedig megbeszélték, hogy amelyikük hamarabb ébred, felkelti a másikat, hogy mielőbb folytathassák útjukat.

Szerencsésnek mondhatta magát, hogy a mágikus őrszem és Zaub nélkül nem egy ragadozó állkapcsával a nyaka körül ébredt.

– Merre kódorogsz? Remélem, nem nyelt el az ingovány!
– suttogta, miközben egy pillantást vetett egy tenyérnyi nagyságú tüskés csigára, ami épp egy kapálózó legyet fogyasztott el.

Átlépett az állat felett. Körbejárta a tisztást, és rábukkant társa erdőbe vesző lábnyomaira.

Merre vagy, Zaub?! – kiáltotta majdnem, de még időben meggondolta magát. A kiabálásra rögvest felfigyeltek volna a környék ragadozói. Nem akarta újra mocsári szörnyek vérével bemocskolni az este fényesre tisztított kaszabját.

Elindult a lábnyomok után. A lombokon át beszűrődő napsugarakat megtörték a hajlongó fák levelei. A mocsárerdőben nem volt könnyű követnie a sással benőtt, tözeges talajon hátrahagyott nyomokat, s közben még arra is ügyelnie kellett, hogy lépteivel semmi zajt ne verjen. Ez olyannyira sikerült neki, hogy az odvas fák közt süvítő szellőn kívül mást nem is lehetett hallani.

Eszébe jutottak a temploma alatt húzódó járatok, ahol egykor az élőholtak feletti uralom elsajátítását gyakorolta tanítómestere, Symachus atya mentorálásával. A lidércek adtak ki hasonló süvítő hangot, amikor koponya-szimbóluma segítségével átvette felettük az irányítást. Most azonban csak a szél játszott az üreges fatörzseken. Ha halálon túli lények ólálkodtak volna a közelben, arra felfigyelt volna. Jól ismerte a fajtájukat, hiszen szerelme, Hythe is élőholt volt.

Hiányzott neki a szellemlány. Vajon hogyan telhetnek a napjai? Symachus atya, az Élőholtak Ura gyakorlatilag saját rabszolgájaként tekintett rá, és megtiltotta, hogy találkoz hassanak. Arawn azt kívánta, bár csak itt lehetett volna vele a kedvese, de tudta, hogy az Élőholtak Ura sohasem engedte volna meg, hogy elhagyja a monostor falait.

Hirtelen megtorpant.

Olyan görcsösen szorította a kasza nyelét, hogy fehér foltot hagyva maguk után, kitüremkedtek öklén a csontok.

Egy kis tisztás volt előtte, melynek a közepén majdnem harminc láb széles mélyedés tátongott, melyet jobbra-balra kicsavart gyökerű fák szegélyeztek. A talajon vergődő pondrók és lárvák arra utaltak, hogy nemrég dúlták fel a földet.

A mocsárban csak egy lény volt képes ilyen brutális krátert hagyni maga után: Gordara, a Földféreg, a vidék legrettegettebb ragadozója. A bennszülött törzsek Istenként tisztelték, s talán nem is alaptalanul. Vastag bőre ellenállóbb volt a sárkánypikkelynél, fogai között, mintha csak száraz kenyeret ráгна szét, apró darabokra tört a legkeményebb kőszikla is.

Gordara ellen egyetlen bölcs harcmódor létezett, a menekülés. A kötörmelékek között Zaub ruhájának foszlányait lebegtette a szél.

Arawn lehajolt, és markába vette a vér áztatta bőrzeke darabot. Ujjai között forgatta, majd homlokához szorította, és legszívesebben beleüvöltötte volna a világba mérhetetlen fájdalmát. Két ember volt az élők között, akikért bármire képes lett volna. Rabar, a fegyvermestere, akinek kasza- és kaszabforgatásban szerzett tudását köszönhette és Zaub. Az előbbi apjaként szerette, utóbbit testvéreként.

Kinyitotta ökölbe szorított kezét. A véres ruhadarab, mintha társa lelke lett volna, magasra szállt a széllel, s eltűnt a mocsár felett vonuló komor felhőkben.

Bár saját maga is veszélyben lehetett, percekig állt mozdulatlanul, lehajtott fejjel. Olyasmire készült, melyre senki sem vetemedett volna. Üldözőbe venni Gordarát...

Gordara nem mindig falta fel egyből a prédát – legalábbis Arawn így hallotta. Az ősféreg hatalmas

étvággyal bírt, de ritkán szánta rá magát a vadászatra. Ha kimozdult odújából, rendszerint jelentős mennyiségű élelmet gyűjtött össze. A döghúst azonban nem kedvelte, ezért ha már jóllakott, igyekezett élve elfogni a zsákmányt. A szájából kispriccelt váladékával napokra le tudta bénítani áldozatait.

Arawn reménykedett benne, hogy társának is ez a sors jutott, és még időben rátalál, mielőtt felfalná a szörnyeteg.

A beomlott üregen keresztül nem mehetett Gordara után, de a lény, ahogy a talaj alatt haladt, kitüremkedő földszövetet hagyott maga után.

A halálpap egyik kezében a kaszabbal, másikban kaszájával az ősféreg után eredt.

A nyomok egy hegyoldalhoz vezettek. Lefeküdt a derékig érő sásba, és a sziklán tátongó mély hasadékot fürkészte. A kőfalon karvastagságú fognyomokat látott.

Mivel lent így is, úgy is sötét lesz, úgy döntött, éjszaka fog behatolni a szörny fészkébe. Fáklyát nem gyűjt, megpróbál észrevétlen maradni. Bár látni nem fog, mégsem lesz teljesen vak.

Becsukta a szemét, kirekesztette a külvilágot, és Istenéhez imádkozott. Kérte őt, hogy ha küzdelemre kerül sor, irányítsa karjait. Aztán azért fohászkodott az Urához, hogy ruházza fel az elkövetkező órákra a Belső Látás képességével, mellyel felfedezheti az élőket.

Közelgett a naplemente. A szél vadabbul kezdett fújni.

Arawn nem nyitotta ki szemét, de így is érzékelte a körülötte lüktető sás életerejét, sőt még a legapróbb hangyáét is, mely a háta mögött lévő fa törzsén kapaszkodott fel épp. A halálpapra veszélyt jelentő lények

nem voltak a közelben, bölcsen elkerülték Gordara vadászterületét.

Arawnt nyugtalanította, hogy a barlang mélyén a kiálló sziklákat és egyéb akadályokat nem látja majd, de Istenének köszönhetően az ösféreg és Zaub életesszenciáját a sötétben is érzékelni fogja. Kénytelen lesz majd a kaszájával kitapogatni a környezetét, ha nem akar nekimenni egy kiálló sziklának vagy falnak.

ELJÖTT AZ IDŐ. MÉLY lélegzetet vett.

Egy éjjeli lepke repkedett előtte fűszálról fűszálra, látszólag céltalanul keringve. Csak szállt, szállt...

...SZÁLLT A VÉRES HÚSCAFAT, melyet kaszájával hasított ki a fenevadból.

A féreg kidülledő szemfogaival törte-zúzta, amit épp elért, a halálpap azonban nem volt közöttük.

Arawn többnyire nem tudta, hogy éppen hova lép, vagy hogy mi történik körülötte, ösztönösen cselekedett, s eddig nem hibázott.

A barlang falára sok helyen moha tapadt, és néhol gombák nőttek ki a repedésekből, melyeket a Belső Látás révén világító foltokként érzékelt, így mozgásterét is könnyebben be tudta határolni.

Mikor hallotta, hogy a fenevad beszívja a levegőt, oldalra vetette magát, s alig egy arasznyira sűvített el mellette a szörny szájából kitörő váladék. A lény teli torokból bömbölt, s a kiáramló levegő elsodorta volna a halálpapot, ha nem talált volna menedéket egy szikla mögött. Kaszáját a hóna alá szorítva, kezeit a fülére tapasztotta, hogy meg ne süketüljön a vérfagyasztó hangtól. Mikor a féreg

üvöltése alábbhagyott, Arawn előugrott fedezéke mögül, és megpörgette maga körül a kaszáját, távol tartva ellenfelét.

Szíve nagyot dobbant, ahogy felfedezte a fal mellett eszméletlenül fekvő alakot.

– Te vagy az, Zaub?! – kérdezte reménykedve. Odaugrott a halovány fényforráshoz, és megérintette. Megkönnyebbülve sóhajtott fel. – Hála Istennek!

A bestia lassan tekergőzve megindult feléjük. Arawn el akarta kerülni a harcot, társát felmarkolva már odébb is állt volna, ellenfele azonban nem eresztette olyan könnyen őket, a vérükre szomjazott.

A végzet olyan robajjal csapott le, mintha az egész barlang összeomlott volna körülöttük. Arawn fiatal kora ellenére immáron sokadszor nézett szembe a halállal. Remegett a keze, de nem engedhette meg, hogy a félelem eluralkodjon rajta. Egy lépést sem hátrált. A gyilkos fogsor elől jobbra tért ki. Apró kődarabok pattantak ruhájának, mikor a féreg a mellette álló sziklába harapott.

Ha egy tükröt tartottak volna Arawn elé, önmaga is elborzad saját arckifejezésétől.

Ellenfele azonban nem riadt meg az ábrázatától, s újra támadásba lendült.

A halálpap élete csak egy hajszálon múlt. Félrevetődött, s közben kaszája élet belevágta abba a valamibe, ami a Belső Látásának köszönhetően vörös korongnak tűnt, s valószínűleg a féreg szíve lehetett. A fegyver végét kiékelte a kövekkel, majd teljes testsúlyával ránehezedett a farúdra, s tövig nyomta a görbe pengét a vastag bőrbe. A fenevad vére az arcába fröccsent. Ellenfele vad forgásba kezdett, azonban ő nem eresztette el fegyverét. A kasza szára recsegett-ropogott, de a szörny csak annyit ért el,

hogy még jobban összevagdalta magát. Mikor a vonaglása alábbhagyott, Arawn egy erőteljes mozdulattal megszabadította a fejétől. A nyálkás test rángatózott egy ideig, megpróbált eljutni a barlang végébe gurult fejéhez. Nem sikerült neki, mozdulatlaná dermedt, s a halálpap nem látta többé a szörnyet.

Fellélegzett végre, de csak egy rövid időre, mert hirtelen egy borzasztó gondolat fészkelte be magát a fejébe. Bár ötven láb hosszú is lehetett a szörnyeteg, és legalább három ember kellett volna hozzá, hogy szélteben át tudják érni, mégsem volt elég nagy ahhoz, hogy olyan hatalmas krátert hagyjon maga után, amekkorát korábban az erdei tisztáson látott. Gondterhelten ingatta a fejét, és már nem áltatta magát tovább azzal a hiú reménnyel, hogy Gordarát ölte meg. Az ősféreg több száz éve élhetett a mocsárban, s úgy hitte mindenki, hogy fajtájának utolsó képviselője. A kaszával feltrancsírozott szörnyeteg azonban nem lehetett más, mint az ivadéka.

Nem várta meg, míg a barlang igazi ura visszatér, gyorsan felnyalábolta Zaubot, és elhagyta a járatokat, melyek megannyi temetetlen áldozat, elkárhozott lélek nyughelyéül szolgáltak.

Belial és Lentúr

FEKETE CSUHÁJA VADUL lobogott, ahogy szapora léptekkel végigmasírozott a folyosón.

– Üdvöz légy, Belial prior! – köszöntötte a fiatal pap a rémisztő alakot, miközben a szűk járat hideg falához tapadva fürgén félrehúzódott előle.

A prior nem válaszolt neki, elviharzott mellette, s eltűnt egy fordulóban.

A fiatalember még hosszú ideig hallotta döngő lépteit, bár nem volt megbizonyosodva róla, hogy nem saját szíve dobogásával téveszti-e össze. A prior láthatóan rossz kedvében volt, s ilyenkor célszerűbbnek látszott minél távolabb kerülni tőle.

Belial fellökte az útját keresztező élőholt csontvázszo­l­gát, s ráadásképp belerúgott a fejébe, melynek következtében a koponya levált a testről, és zörögve legurult a lépcsőn. A prior szikrázó szemekkel, vicsorogva ment tovább. A fej nélküli csontváz felkászálódott és folytatta útját, mintha mi sem történt volna. Belial dühödten csapkodta öklével a falat, és közben az járt a fejében, hogyan alakulhatott ilyen rosszul e csodásan induló nap. Pár órával korábban még az elfogott nősténymanó sikolyai fülig érő mosolyt csaltak arcára, mikor izzó fogóval megtekergette szőrös mellbimbóit. A szörnyű visítésra visszagondolva most is libabőrös lett a

háta, és kéjes sóhaj hagyta el száját. De az Istenek ezt az apró örömet is sajnálták tőle.

Már éppen begyömöszölte áldozatát a présgépbe, amikor megjelent Gordeo testvér, és közölte vele, hogy Lentúr hívátja.

Belial nagyúr! Bocsásd meg, hogy ismételten megzavarom tevékenységedet, de Lentúr azt mondta, hogy ha most azonnal nem teszed tiszteletedet nála, akkor ő fog feljönni hozzád. Illetve megparancsolta nekem, kegyelmes prior, hogy adjam át, ha figyelmen kívül hagyod kérését, akkor letépi a fejedet és a valagadba dugja. Sajnálom domine, és nagyon röstellem, de Lentúr nyomatékosan meghagyta, hogy szó szerint idézzem szavait – hadarta el Gordeo az üzenetet minél kisebbre görnyedve, majd gyorsan kihátrált a kínzókamrából, mielőtt papi előjárója bevágta volna a manó mellé a présgépbe.

– Engem hívatni?! – ordibálta a prior. – Mit képzelsz magáról az a bűdös denevér?!

Leért a lépcső aljára, és berúgta a tölgyfaajtót. Izzasztó forróságot és orrfacsaró bűzt érzett. Más paptársa öklendezni kezdett volna az állati és emberi ürülékre emlékeztető szörnyű szagtól, Belialnak azonban a fél arcát gennyes kelések borították – már régóta megtanult együtt élni a rothadással és annak kipárolgásaival.

Sötétség uralta a helyiséget, különösen a szoba egyik sarkát, mely már-már természetellenes feketeségbe borult, s ahol Beliallal azonos magasságban két vörös pont izzott.

– Itt vagy végre! Máskor hamarabb gyere! – szólalt meg a sötétség hideg, hátborzongató hangon.

Belial prior a földre köpött, és öklét rázva kifakadt.

– Ha még egyszer kínos helyzetbe mersz hozni a szolgáim előtt, visszaküldelek a pokolba! Kinek képzeled

magad?! Ennek a helynek én vagyok a vezetője, te pedig nem vagy egyéb, mint egy...

– Mint egy micsoda?! – vágott a szavába a lény, s a sötétség közelebb húzódott a priorhoz. – Mi vagyok én? Hadd halljam!

Egy mocskos állat! Bárcsak betuszkolhatnálak a prégépembe – gondolta a prior, de hangosan csak ennyit mondott:

– Egy vendég vagy. Egy vendég, aki nem tudja, mi az a tisztelet, melyet vendéglátója iránt tanúsítania kellene – mondta annak ellenére, hogy nagyon is tisztában volt vele, vallási előljárójával beszél.

Lentúr komoly hangon így szólt:

– Jól vigyázz! Ha magadra haragítasz, kitépem a szívedet, a lelkedet meg száműzőm oda, ahonnan jöttem. Értékelem a bátorságodat, sőt néha még a vakmerőségedet is, de ne ess túlzásba! Én itt nem csak egy vendég vagyok. Tekints rám úgy, mintha az Istened lennék! Foglald imába a nevem, szolgálj hűségesen, most pedig borulj térdre előttem, és talán megbocsátom meggondolatlan szavaidat!

Belial prior tett néhány lépést a két izzó pont felé, míg el nem nyelte a lény fekete aurája, és a homlokán nem érezte a szörnyeteg forró leheletét.

– Nem fogok hajbókolni előtted. Nélkülem egy űzött vad lennél a világunkban. Mi táplálunk, mi gondoskodunk a töméntelen véráldozatról. Ha nem rejtelek el a föld mélyén, már régen jött volna valaki, aki száműz oda, ahová való vagy. Nem borulok térdre előtted, és ha a szolgálaim előtt is hasonló hangnemben szólsz hozzám, kiontom a nyomorult életed.

Lentúr felhorkant. Ilyenkor sajnálta igazán, hogy a prior olyan erős akarattal bír, melyet bűverővel nem volt képes megtörni.

– És mégis, hogyan ölnél meg? – kérdezte a papot. – Azokkal a varázslatokkal, amiket Dimorachtól kaptál? Mert hogy a Halál Isten elhagyott! Minden varázserőd az Istenünknek köszönheted. Dimorach varázslataival akarsz ártani nekem? Ezt ugye te sem gondolod komolyan? Vagy ennyire ostoba vagy?

– Fegyverrel! Jéghideg acéllal metszeném el a torkodat. Azzal végeznék veled – ábrándozott hangosan Belial.

– Vakmerő halandó, fegyver bennem kárt nem tehet, ezt már tudhatnád.

Most Belial volt az, aki felnevetett.

– Megnézném, hogy a csupasz bőröd az Arató Halálnak is ellenáll-e – mondta.

Hosszú másodpercekkel később Lentúr idegesen így felelt:

– Annyira te sem lehetsz botor, hogy még egyszer kezédbe merd venni az Arató Halált. Az a szentségtelen Kasza előbb ölné meg téged, mint hogy használhatnád ellenem.

– Tegyük egy próbát?! – ordította Belial.

– Mi ketten nem vagyunk ellenségek – felelte Lentúr nyugodt hangon. – Ugyanazt az Istent szolgáljuk. Szövetségesek vagyunk.

Belialnak e szavak már jobban tetszettek, s lecsillapodott.

– Miért óhajtottál látni? – kérdezte.

– Eh, úgy látszik a halandók ostobasága engem is megfertőzött. Itt vitatkozunk egymással, mikor fontos

mondanivalóm van számodra. Azért kérettelek magamhoz, hogy tudassam veled, egy pap tart a birtok felé.

– Csontvázharcos őreim nem jelezték senki közeledtét.

– Azok az alantas élőholtak jóformán azt sem vennék észre, ha egy birkanyáj vonulna el előttük hangosan bégetve. Messze van még az idegen, csak napnyugtára várhatjuk érkezését, de én már órák óta tudok a jöveteléről, s ha időben megejtetted a látogatásodat nálam, megfelelően felkészülhattünk volna a fogadtatására.

– Ugyan ki az az idegen, akinek ily figyelmet szentelsz?

– Egy magas rangú halálpap. Ugyanolyan erő árad a koponya-szimbólumából, mint az öreg csuhásnak, akit nemrég öltünk meg.

Belial összehúzta sűrű szemöldökét.

– Még egy inspektort küldtek volna? Ettől vagy ilyen nyugtalan? – kérdezte gúnyosan.

– Ne becsüld alá az ellenséget! Hidd el, megérezem, ha valaki problémát jelenthet.

A prior egy pillanatra elgondolkozott rajta, hogy Lentúr biztos az idegenre gondolt-e és nem őrá.

– Csak egy ember – mondta Belial. – Egy ember a Fekete Egy mágiájával. Egykor én is ismertem ezeket a varázslatokat. Néhány trükk, semmi több. Mit árthat nekünk? Tucatnyi szolgám és több száz élőholt katonám van.

– Valószínűleg semmit. Nem is attól tartok, hogy nem tudnátok elbánni vele. Sőt, pont az aggasztana, ha elbánnátok vele.

– Miért is?

– Használd az eszedet, halandó! Azt még el lehetett hitetni a halálpapokkal, hogy az előző inspektor sajnálatos betegség miatt búcsúzott el az élők sorából, de szerinted,

hogy vélekednének a nemes egyházatyák, ha rövid időn belül egy másik ellenőrük haláláról is hírt kapnának?

– Kit érdekel?! Majd kitalálunk valamit. El sem jutott hozzánk, a mocsárba veszett, levadászta egy kobold horda... bármit mondhatunk.

– Nem érted a helyzetet, prior! Ha gyanút fog a Rend, hogy a monostorunkban nincs minden rendben, ránk küldik az inkvizíciót. Majd ha főpapok és birodalmi lovagok faggatnak arról, hogy mi történik a kis birtokunkon, akkor bánni fogod, hogy nem jártál el körültekintőbben. Úgyhogy fogadd meg, amit mondok, és gondoskodj róla, hogy az inspektornak ne essen semmi bántódása, s nyugtasd meg, hited el vele, hogy a Fekete Egy hűséges követője vagy, a Rend tanai szerint vezeted a monostort, és hogy mennyire lesújtott az öreg pap halála!

Belial elhúzta a száját.

– Nem kenyerem az effajta színjáték, de megteszem, ami tőlem telik. Megeshet azonban, hogy gyanút fog az inspektor, s kiderít valamit Uliaros haláláról vagy a véráldozatokról. Abban az esetben mit tegyünk?

Lentúr suhintott egyet szárnyaival. A forró, bűzös levegő felkavarodott a szobában.

– Akkor meghal...

Az Orm-hegykatlan

ARAWN LESÖPÖRTE VEREJTÉKEZŐ homlokáról az izzadtságcseppeket. Térdre esett, és közben hangosan fújtatott. Úgy érezte, hogy ha még két lépést meg kellene tennie, menten elájulna. Mégsem maradhatott ott, ahol volt, a lehető legmesszebb kellett kerülnie Gordara barlangjától. Biztos volt benne, hogy elég akár egy-két hátrahagyott izzadtságcsepp, hogy a fenevad a nyomára leljen.

Megragadta az ájult Zaubot, talpra állt, és remegő lábakkal maga mögött hagyta a tisztást.

A HALÁLPAPOK A NEVELÉSE SORÁN legalább akkora figyelmet szenteltek erőnléte javításának, mint elméje csiszolásának. Fegyvermesterének és az általa megkövetelt szigorú testedzéseknél köszönhetően állóképessége vetekedett bármelyik harcoséval, de a másfél mázsás Zaubbal a hátán így is reménytelennek tűnt órák hosszat rohannia. Mégsem állt meg, futott tovább, s mikor már nem bírta erőből, a hitére hagyatkozott. Akkor már nem kerülgette a göcsörtös faágakat, és nem nézett a lába elé, hogy bele ne akadjon a kiálló gyökerekbe; teljesen kirekesztette a külvilágot, lelke messze járt, s észre sem vette, hogy csukott szemmel rohan tovább. Egy pillanatig sem gondolt arra, hogy beleszaladhat egy fatörzsbe, tüskés

bozótosba vagy árokba, csak vakon ment előre, magabiztosan, s úgy tűnt, megállíthatatlanul.

Bár továbbra sem nyitotta ki a szemét, mégis világosságot látott, ez a fény azonban nem evilági volt: képzeletéből származott vagy magától az Istenétől.

Csak akkor tért vissza a valóságba, mikor Zaub rángatni kezdte, és ki tudja hányadszor kiáltott rá, hogy tegye le végre.

Abbahagyta a futást, és lerogyott a földre. Merő izzadtság volt. Nem tudta mennyi ideig szaladhatott, de a nap állásából arra következtetett, több óra is eltelt már azóta, hogy maguk mögött hagyták az ösféreg barlangját. Zihálva mérte végig Zaub sérüléseit. Társa feltépett bőrzekéje alatt az orkok ejtette seb ismét felszakadt, karján és fején vöröseslila zúzódások éktelenkedtek.

– Hogy vagy? – kérdezte Zaubot, és közelebb lépett hozzá.

A templomszolga a homlokát dörzsölgette.

– Úgy érzem magam, mint akin keresztülszaladt egy troll horda.

Arawn elővett egy rongyot, és elkezdte kitisztítani a sebeit.

Zaub dühösen felhorkant.

– Nagyon fáj? – kérdezte tőle a halálpap.

– Micsoda? – nézett rá értetlenül a templomszolga. – Ja! A sebem? Dehogy! Csak az üres gyomrom miatt morgok. Mindig ilyen vagyok, ha nem reggeliztem.

Arawn egy ruhadarabbal bekötözte társa vállát. Amint végzett vele, és megbizonyosodott róla, hogy nincsen komolyabb baja, vallatóra fogta:

– Reggel, mikor felébredtem, nem voltál a táborhelyünkön. Hova mentél anélkül, hogy megkérdeztél volna?

Zaub legörbülő szájjal és lesütött szemmel válaszolt.

– Az a kövér nyúl tehet róla. Nagyon kövér volt, legalábbis annak tűnt, de lehet, hogy csak nagy volt a szőre. Ott ugrált előttem alig egy karnyújtásnyira, szinte felkínálta magát reggelire. Megpróbáltam elkapni, de túl fürgé volt. Bevetette magát az erdőbe, én meg utána rohantam. Aztán nem emlékszem semmire. Mintha kicsúszott volna a lábam alól a talaj, elvesztettem az eszméletemet. Csak meg akartalak lepni egy finom reggelivel. Ne haragudj! Fogalmam sincs, mi történhetett – mondta kezeit tördelve.

Arawn bosszús tekintettel meredt rá.

– Gordara, az ősféreg kapott el.

Zaub hitetlenkedő arcot vágott.

– Akkor hogy lehetek még életben?

– Magával vitt a barlangjába. Szerencséd volt, hogy nem evett meg egyből! Mikor rád találtam, csak a porontya volt ott. Épp felfalni készült. Hála az Úrnak, sikerült időben végeznem vele.

Zaub hirtelen átölelte, majd hátralépett, és mélyen a szemébe nézett.

– Köszönöm, hogy utánam jöttél, és megmentetted az életemet.

– Fordított esetben te is ugyanezt tetted volna.

– Én ugyan be nem tettem volna a lábam az ősféreg barlangjába. Esetleg egy medvéébe. Azzal még megküzdöttem volna, hogy újra lássam a sápadt képedet. Na, de Gordara! Isten ments!

Arawn Zaubbal együtt mosolygott, mert tudta, hogy társa a szavai ellenére sohasem hagyná cserben.

– Együnk, aztán továbbmegyünk! – mondta Arawn a templomszolgának, majd hozzátette: – Innentől a saját lábadon gyalogolsz.

KÉSŐ DÉLUTÁNRA MAGUK mögött hagyták a mocsaras erdőt, és az Orm lábához értek. Ameddig a szem ellátott, mindenhol kopár sziklák meredeztek az ég felé.

Egy keskeny hegyi ösvény vezetett át a kövek birodalmán. Idővel kiszélesedett, és számtalan másik futott bele. Innen már csak néhány percnyi gyalogútra volt az Orm-hegykatlan és Belial prior sziklába vájt monostorerődítménye.

Annak ellenére, hogy a táj teljesen kihaltak tűnt, Arawn úgy érezte, figyelik őket. Hirtelen kavicsok hullottak alá a magasból, és por borította be az utat. Hátukat egymásnak vetve előrántották fegyvereiket. Zaub a fenti sziklapárkányokat fürkészte. Szeme résnyire szűkült.

– Veszélyben vagyunk? – kérdezte a papot.

Arawn nem felelt rögtön. A kőfalon húzódó sötét repedéseket figyelte, különösen azokat, amik elég nagyok voltak ahhoz, hogy elrejtсенek egy embert.

– Nem érzékelek életet a közelben – mondta nyugtalanul, aztán megkönnyebbülten felsóhajtott. – Meg is van az oka, hogy miért nem. Holtakat kellett volna keresnem!

A sziklák árnyékából, a hasadékok mögül emberi csontvázak, rothadó tetemek kúsztak elő.

Zaub feje fölé emelte bunkósbotját, és néhányszor megsuhogtatta a levegőben.

– Gyertek! Megeszlek benneteket vacsorára! – kiáltott a halálon túli lényeknek, miközben fegyverével a földet verte. Ahogy a támadók bűze megcsapta az orrát, kénytelen volt szőrös karjával eltakarni kapitális méretű szaglószerjét. – Kihagyom ezt a zabálást. Ezeknek olyan a szaguk, mintha szarban fetrengtek volna. Kinek okoz így örömet a lemészárlásuk?!

– Nem lesz küzdelem – mondta csendesen a halálpap, miközben a feléjük araszoló, vonagló alakokat szemlélte.

Mire az egyik járatból az utolsó lény is előbukkant, lehettek vagy háromtucatnyian.

A lomha élőholtak közül kiemelkedett egy kaffogó, viháncoló alak, akinek a zombikhoz hasonló, hajmeresztő kinézete volt, de sokkalta fürgébben mozgott, és sötét lánggal izzott a szeme. Artikulálatlan szavakat hörgött fel oszlásnak indult tüdejéből, miközben a sereg élére ugrott.

– Tartsd távol tőlem a ghoul, és vigyázz, hogy téged se érjen el! Ha beléd mar, lebénulsz a mérgetől – mondta Arawn, miközben a földre szúrta kaszája nyelét, és vállával megtámasztotta fegyverét. Mindkét kezével megragadta a nyakláncán viselt kis csontkoponyát, és lehunyt szemmel magasba emelte a Halál Isten szent szimbólumát.

A ghoul veszett kutyaként rontott a védtelen halálpapra.

Zaub közbelépett, és bunkósbotjával köszöntötte a szörnyet. A lény az ütéstől hátratántorodott, és belegabalyodott a mögötte lévő társaiba.

A templomszolga újabb félelmetes erejű csapásra emelte fegyverét, csak azzal volt gondban, hogy kit üssön le. Egyszerre hatan készültek rávetni magukat, és legalább ugyanennyien ugrottak paptársa felé is.

Arawn kinyitotta a szemét. Bár az ellenség karnyújtásnyira volt tőle, mégsem rájuk figyelt. A sziklákat

nézte, a földet meg a levegőt. A kövek és a felhők mögé látott, s mindenhol érezte a Halál jelenlétét, az ebből fakadó erőt pedig összegyűjtötte csontkoponyájába.

Nem sűjtött le tisztító lángcsóva az égből, nem izzott fel vakító fénnel a szimbóluma, és nem remegett meg a föld, az élőholtak mégis egymással versenyt futva, eszelős sebességgel hátráltak meg. A többségnek sikerült visszamenekülnie a járatokba, de voltak, akik túl közel tartózkodtak a szent szimbólum büvköréhez, köztük a ghoul is. Az élőholtak vezére és sorstársai már nem tudtak elszaladni, lebénította őket a koponyából áradó láthatatlan erő, s engedelmeskedni kényszerültek a halálpapnak.

Zaub a földre dőngölte a legközelebbi zombit, majd ráeszmélt, hogy felesleges az igyekezete, társa már lényegében győzelmet aratott valamennyi ellenfelük felett.

– Ez aztán nem semmi!!! Meg kell, hogy mondjam, Raul, kezdek megijedni tőled. Közelebb állsz a holtakhoz, mint az élőkhöz.

– Mi mást vártál egy halálpaptól? – mosolygott Arawn. – Az ilyen alacsony rendű élőholtak könnyen kiszámíthatóak és manipulálhatóak. Akik itt maradtak, nem csak lebénultak, az irányítást is átvettem felettük. Nézd!

Odalépett az egyik csontváz elé, és utasította, hogy térdeljen le. Az élőholt levetette magát a lábai elé, és megcsókolta a saruját.

– Most pedig kelj fel, és ugrálj, mint egy béka! – kiáltott rá, és a csontváz engedelmeskedve odébb szökdécselt.

Zaub elnevette magát, mire Arawn intett a csontváznak, hogy hagyja abba az ugrándoazást.

– Ugye nem akarod magunkkal hozni őket? – tűnt el Zaub arcáról a mosoly. Bár már sok élőholtat látott, nem tudta megszokni társaságukat.

– Miért is ne? Mindjárt megérkezünk Belial prior templomához. Ennél hozzám illőbb kíséretem nem is lehetne.

A templomszolga végigfuttatta tekintetét a mozdulatlanul álló szakadt csontvázakon, majd amikor látta, hogy társa komolyan gondolta a dolgot, és továbbindult nyomában az élőholtakkal, nem tehetett mást, duzzogva beállt a sor végére.

AZ ORM-HEGYKATLAN MEREDEK sziklafalak által körülzárt kopár völgy volt. A hegyek túloldalán a Mongor Birodalom határai húzódtak, s ha megmászta volna a csúcsokat, ilyen szép időben szabad szemmel is kivehették volna Regoda végvárának égbe szökő, vaskos tornyait.

Arawnt néhány mérföld választotta el hazájától, mégsem érzett honvágyat. Szülőfaluja, Zöldhegy mindössze egy napi járóföldre volt Regodától, de nem vágyott vissza, nem volt semmi, ami odakötötte volna. Szülei már rég meghaltak, mások meg nem igazán hiányoztak neki. Talán Zegius, a kovácsmester fia az egyetlen a gyerekkori barátok közül, akire örömmel gondolt vissza, és szeretne volna tudni, mi történt vele.

A HEGYOLDAL EGY VÁRKAPU nagyságú bemélyedése tükörsima sziklafalban végződött, és egy egyenes repedés futott végig rajta hosszában, egészen a talajig.

– Megérkeztünk – mondta Arawn Zaubnak a bemélyedés felé mutatva. – Ez Belial prior hegy mélyébe vájt monostorának bejárata.

A környezetébe olvadó kapu felett a falon elszórva karvastagságú réseket lehetett felfedezni. Leginkább természetes képződményeknek tűntek, vagy kőféreg fúrta

járatoknak, valójában a halálpapok-vájta lőrések voltak, ahonnan számszerűjaikkal könnyedén leszedhették a kaput ostromló ellenséget. Nem mintha át lehetett volna törni a két láb vastag bejáratot, legalábbis néhány troll és egy faltörő kos nélkül biztos nem.

Ahogy a környezetet fürkészték, halk harangszóra figyeltek fel. Egészen addig nagyon távolinak tűnt, míg a kapu zárva volt. Azonban ahogy a vastag kőszárnyak széthúzódtak, a harangzúgás felerősödött.

Két fekete csuhás alak lépett elő a sötétből kaszával felfegyverkezve. Megálltak a kapu két oldalán, és nem mozdultak. Hamarosan megjelent egy harmadik köpönyeges alak is, pont akkor, amikor a harangszó abbamaradt. Az első, amit észrevettek rajta, a gennyes kelésekkel borított arca volt. Bár Arawn még sosem találkozott az Orm-hegykatlan vezetőjével, a férfi vastag ezüst nyaklánc, rajta a priori ezüstkoponyával, rögtön elárulta, hogy kihez van szerencséje. Belialnak, ahogy őket vizslatta, résnyire szűkült a szeme, s Arawnnak az az érzése támadt, hogy határtalan megvetés és gyűlölet árad feléjük e pillantásból. Rögvest elvetette e képtelen gondolatot, s úgy vélte, csak a szemébe sütő nap készítette hunyorgásra az előtte álló férfit. A prior baráti szavai is megerősítették utóbbi megállapításában.

– Köszöntelek testvérem! Megtiszteltetés számomra, hogy templomomban fogadhatlak. A nevem Belial prior. Benned kit tisztelhetek?

A prior beszéd közben végig Arawn szemébe nézett, Zaubra csak egy futó pillantást vetett, azt is csak amiatt, mert nem bírta megállni, hogy ne csodálja meg a templomszolga hatalmas izomkötegeit. Az élőholt kíséretet mintha észre sem vette volna.

– Köszöntelek én is, tiszteletreméltó prior! Arawn inspektor vagyok Zabergan prior monostorából.

A tűző nap ellenére Belial prior szeme nagyra nyílt.

– Meglehetősen szokatlan neved van – jegyezte meg. – Mármint nem maga a név szokatlan, hanem az, hogy téged hívnak így. Úgy tudom, Arawn a mi Urunk egyik régi neve volt, vagy legalábbis egy szládjáé. Különös hogy téged is így neveznek. Nyugtass meg, hogy nem a Fekete Egy földi megtestesülése vagy, és nem kell hasra vetnem magam a lábaid előtt, amiért nem ismertem fel személyedben a mi Urunkat?! – mondta inkább ironikusan, mint félve, majd meg sem várva a halálpap válaszát, így folytatta:

– Jobban örülnék, ha a beszélgetést a monostor biztonságos falai között folytatnánk. Számtalan ork és kobold bókászik errefelé, veszélyes e vidék. Mit mondanék a priorodnak, ha elragadna egy útonálló banda, és tragikus halálhíredről kellene beszámolnom neki?

– Köszönöm aggodásodat, de meg tudom védeni magam, hála a Fekete Egynek. Amint látod, segítségemre van hű szolgám, Zaub és élőholt kíséretem.

Belial csak most nézte meg a zombikat és a ghoul.

– Ezek a holtak a templomunkat szolgálják. Múlt héten kóboroltak el. Azóta kutatunk utánuk. Hálás vagyok érte, hogy visszahoztad őket, fiam! – mondta a nálánál jó huszonöt évvel fiatalabb inspektornak.

– Jobban kellene vigyáznod a szolgáládra! Innen nem messze, a sziklás ösvényen ránk támadtak, s nem sokon múlt, hogy a vesztünket okozzák.

– Az szörnyű tragédia lett volna – felelte a prior. – Szerencsére egy magadfajta inspektornak szemmel láthatólag nem okoznak gondot az ilyen alantas lények.

Úgyhogy még jól is alakult, hogy rájuk találtál. Még egyszer köszönöm, hogy visszahoztad őket!

Megmarkolta ezüstkoponya-szimbólumát, intett a holtaknak, s azok azon nyomban elhúzódtak Arawntól, és felsorakoztak mögé.

Arawn arcán nem lehetett látni, de megdöbbent attól, hogy a prior milyen könnyedén szerezte vissza az irányítást az élőholtjai felett.

– Kövessetek! – parancsolta Belial, és a halálpap egy pillanatig nem tudta, hogy szavait hozzájuk intézte-e vagy az élőholtakhoz.

A csontváz-zombik és a ghoul megindultak utána a hegy mélyébe, Arawn és Zaub pedig követték őket.